

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 167/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď. a E. Ď., obaja bytom S., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sž-o-KS 22/2006 z 22. marca 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. a E. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2006 doručená sťažnosť J. Ď. a E. Ď. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1

a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SŽ-o-KS 22/2006 z 22. marca 2006.

Vo svojej sťažnosti sťažovatelia uviedli, že 2. septembra 2002 podali Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) „... žalobný návrh týkajúci sa nečinnosti obce S., ako príslušného stavebného úradu vo veci odstránenia nepovolenej, čiernej stavby lávky stavebníka J. Š. a spol., bytom S. na pozemku sťažovateľov, bez ich vedomia a súhlasu.

Krajský súd žalobný návrh odmietol a konanie uznesením zo dňa 20. 12. 2002, č. k. 10 S 86/02, zastavil z toho dôvodu, že rozhodnutím C 56/02 zo dňa 25. 7. 2002, ktoré preskúmaval, žalovaný správny orgán - obec S. - konanie vo veci návrhu žalobcov o odstránenie nepovolenej čiernej stavby lávky z pozemku KN 417 v zmysle § 29 odst. 1 zákona č. 71/67 Zb. o správnom konaní prerušil, a toto rozhodnutie je podľa § 250 odst. 3 O. s. p. vylúčené z konania pred správnym súdnictvom. (...)

S takýmto rozhodnutím súdu sťažovatelia 1, 2 rade nesúhlasili z toho dôvodu, že sporné rozhodnutie obce C 56/2002 zo dňa 25. 7. 2002 o prerušení konania, samotná obec na základe protestu prokurátora Okresnej prokuratúry v Žiline sp. zn. Pd 3028/02 zo dňa 15. 10. 2002, rozhodnutím č. Pd 3028/02 zo dňa 8. 11. 2002 zrušila, a preto mala v zmysle § 29 odst. 4 zákona č. 71/67 Zb. v správnom konaní o odstránení nepovolenej, čiernej stavby lávky, pokračovať. (...)

Preto sťažovatelia v 1 a 2 rade podali Krajskému súdu v Žiline dňa 24. 5. 2004 a dňa 4. 7. 2005 opätovné žalobné návrhy voči odporkyni obci S. na preskúmanie jej nečinnosti, resp. zákonnosti postupu ako príslušného stavebného úradu vo veci odstránenia nepovolenej, čiernej stavby lávky (...), ako i náhradu škody spôsobenej jej nesprávnym úradným postupom, ktorá vznikla sťažovateľom v súvislosti s výdavkami za podávanie žalobných návrhov, cestovným, poštovným, kopírovaním dokladov, telefonovaním... a ďalších, ktoré však Krajský súd v Žiline opätovne uzneseniami 10 S 57/04 zo dňa 31. 1. 2005 a 10 S 151/05-57 zo dňa 18. 1. 2006 zamietol a konania zastavil“.

Sťažovatelia podali proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 10 S 151/2005 z 18. januára 2006 najvyššiemu súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 SŽ-o-KS 22/2006 z 22. marca 2006 odmietol.

Keďže sťažovatelia sú toho názoru, že označeným uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, navrhujú, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a v merite veci rozhodol týmto nálezom:

„Rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. marca 2006, č. k. 3 SŽ-o-KS 22/2006, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľov proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. 1. 2006, č. k. 10 S 151/2005-57 o zamietnutí žalobného návrhu na súdnu ochranu proti nečinnosti a nesprávnemu úradnému postupu obce S., ako príslušnému stavebnému úradu, došlo k porušeniu základných práv sťažovateľov domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 12 odst. 1, 2, 4, čl. 46 odst. 1, 2, 3, čl. 47 odst. 2, 3, čl. 48 odst. 2 Ústavy SR a čl. 6 odst. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd RE.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sa zrušuje.“

Sťažovatelia zároveň požiadali, aby im ústavný súd v konaní o ich sťažnosti ustanovil právneho zástupcu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností ústavný súd zistil, že krajský súd o ich žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy (obci S.) rozhodol uznesením sp. zn. 10 S 151/2005 z 18. januára 2006 tak, že ju zamietol. V odôvodnení uvedeného uznesenia poukázal krajský súd okrem iného na to, že:

„V konaní podľa štvrtej hlavy piatej časti O. s. p. nie je možné, aby sa navrhovateľ návrhom domáhal voči odporcovi – správneho orgánu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom tak, ako to urobili navrhovatelia, keď žiadali, aby súd uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľom sumu 29.739,54 Sk s príslušenstvom. Tiež nie je možné, aby sa navrhovatelia návrhom domáhali, aby súd zaviazal správny orgán odstrániť nepovolenú stavbu (v tomto prípade lávku) z pozemku navrhovateľov.

Z listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj z vyjadrenia žalovaného správneho orgánu vyplýva, že žalovaný správny orgán sa podaniami žalobcov vo veci odstránenia lávky J. Š. a A. Š. priebežne zaoberal. Požadoval od žalobcu J. Ď. predloženie dokumentov potrebných pre ďalší postup v konaní, ktoré žalobcovia zrejme v konaní nepredložili. Pokiaľ nie je možné v konaní pred správnym orgánom pokračovať pre prekážky na strane žalobcu, nemožno hovoriť o nečinnosti správneho orgánu. Skutočnosť, že účastník správneho konania nie je spokojný s priebehom, resp. výsledkom správneho konania, ešte neznamená, že je postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach alebo oprávnených záujmoch.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, postupujúc podľa ustanovenia § 250t ods. 3 prvá veta a posledná veta O. s. p. súd návrh ako nedôvodný zamietol.“

Proti citovanému uzneseniu krajského súdu podali sťažovatelia 30. januára 2006 dovolanie.

Najvyšší súd, ako už bolo uvedené, uznesením sp. zn. 3 SŽ-o-KS 22/2006 z 22. marca 2006 predmetné dovolanie odmietol ako neprípustné.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že:

„Podľa § 250t ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (O. s. p.) súd o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy rozhodne bez pojednávania uznesením a v zmysle § 250t ods. 6 O. s. p. proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 18. 10. 2006 zamietol predmetný návrh a účastníkov konania

poučil, že proti uzneseniu nie je prípustné odvolanie. Navrhovatelia však proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podali dovolanie, avšak v správnom súdnictve v súlade s § 246c O. s. p. opravný prostriedok je prípustný, len ak je to v piatej časti O. s. p. ustanovené. V súlade s vyššie citovaným, keďže ustanovenie § 250t ods. 6 O. s. p. proti rozhodnutiu v predmetnej veci nepripúšťa opravný prostriedok, nie je teda prípustné ani dovolanie, ktoré je jedným z opravných prostriedkov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v súlade s § 246c O. s. p. v spojení s § 250t ods. 6 O. s. p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

III.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdené porušenie čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž-o-KS 22/2006 z 22. marca 2006.

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie, sťažovatelia nesúhlasia s právnym názorom najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v danej veci, avšak bližšie tento nesúhlas nijako neodôvodňujú a nekonkretizujú.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy každý kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Citovaný čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (a v danom kontexte aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne i medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie v okolnostiach veci zmysle § 246c v spojení s § 250t ods. 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) nebolo prípustné a najvyšší súd nezistil ani žiaden z dôvodov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 237 písm. a) až g) OSP, pričom ani sťažovatelia v dovolaní niektorý z týchto dovolacích titulov neuvádzali.

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený síce stručne, ale napriek tomu vyčerpávajúcim

spôsobom a presvedčivo, a preto aj ústavný súd považuje tento právny názor za legitímny a dostačujúci.

Vzhľadom na uvedené vylučuje ústavný súd možnosť, že by napadnutým uznesením najvyššieho mohlo dôjsť k „denegatio iustitiae“. Odmietnutie neprípustného dovolania nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti.

Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolanie sťažovateľov ako neprípustné a že pri tom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovatelia nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa označených článkov ústavy a dohovoru, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je s účinnosťou od 1. júla 2004 podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov daná právomoc všeobecných súdov. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04).

Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

3. K námietke porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Ústavný súd konštatuje, že z obsahu sťažnosti je na prvý pohľad zrejmé, že zistenú celkovú dĺžku dovolacieho konania nemožno v danej veci považovať ani za takú, ktorá by pripúšťala akékoľvek úvahy o eventuálnom porušení sťažovateľmi označených práv. O dovolaní proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 10 S 151/2005 z 18. januára 2006, ktoré sťažovatelia podali 30. januára 2006, rozhodol totiž najvyšší súd 22. marca 2006.

K tomu je potrebné ešte dodať, že v dovolacom konaní spravidla nedochádza k stavu právnej neistoty ohľadom uplatňovaných práv účastníka konania v tom zmysle, ako je tomu v prvostupňovom, resp. v odvolacom konaní. Je to tak preto, že v čase dovolacieho konania právna vec je už ukončená právoplatným rozhodnutím, keďže dovolanie ako inštitút je mimoriadnym opravným prostriedkom smerujúcim voči právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Výnimkou by mohla byť napríklad situácia, keď dovolací súd pred rozhodnutím o dovolaní odloží vykonateľnosť právoplatného rozhodnutia.

Navyše, ústavný súd odkazuje aj na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z informácie krajského súdu vyplýva, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ-o-KS 22/2006 z 22. marca 2006 nadobudlo právoplatnosť 6. apríla 2006, teda najneskôr do uvedeného termínu trvalo napadnuté konanie, napriek tomu sťažovatelia sa na ústavný súd obrátili so svojou sťažnosťou podaním doručeným ústavnému súdu až 20. apríla 2006, t. j. v čase, keď tvrdené porušenie označeného práva už nemohlo trvať a keď konanie o ich sťažnosti pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobne aj k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. K namietanému porušeniu práva sťažovateľov mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04).

Skutočnosť, že sťažovatelia neboli v konaní pred najvyšším súdom úspešní, nie je podstatná, keďže účinnosť prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu – 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu – 1989). Preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľov mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie čl. 13 dohovoru, tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

5. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy a základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že ich porušenie sťažovatelia zakladajú výlučne na tvrdení arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu. Z toho dôvodu

už ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa týmito ďalšími článkami ústavy a dohovoru, ktoré mali byť podľa sťažovateľov porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a sťažovateľmi označeným základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k namietanému porušeniu ich ďalších práv.

Z toho vyplýva, že sťažnosť je aj v zostávajúcej časti zjavne neopodstatnená, a z toho dôvodu ju ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde taktiež odmietol.

Nedostatok právomoci ústavného súdu ani zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť, preto ústavný súd nevyzýval sťažovateľov, aby preukázali svoje majetkové pomery za účelom ustanovenia právneho zástupcu v konaní o sťažnosti súdom, čo sťažovatelia vo svojej sťažnosti požadovali.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2006